

палави пеперудки ние тичахме изъ полетата и щепъхме въздуха съ виковетъ си. А когато срещахме нѣкой селянинъ съ кола, започвахме да му приказваме смѣшни нѣща, докато обведримъ огриженото му лице.

Колко пѣти ядохме тоя день не си спомнямъ, — зная само, че привечеръ раницата бѣше съвсемъ праздна, а това ни наумяваше да побързаеме за града. Но... човѣшка слабостъ!... Щомъ видѣхме, че сме безъ храна, обхвана ни страшенъ гладъ. Тоя гладъ бързо порастна, когато пресмѣтнахме, че ни трѣбватъ още цѣли три часа, докато стигнемъ въ града. Пѣснитъ ни пресѣкнаха. Разговоритъ ни се свършиха. Веселитъ ни доскоро лица изведнажъ станаха морни и мрачни. Всѣка направена крачка правѣше глада ни по-остъръ. А когато замърча и ний се намѣрихме въ тъмно и съвсемъ пусто поле, оплашихме се отъ нещастieto си.

Ний се вслушахме дано чуемъ скрипения на колелета или да видимъ огънче на застоялъ керванъ, но нищо не се виждаше.

Кой предполагаше, че ще огладнѣемъ тъй много? Идѣше ми да скубя трева, че коренитъ да захрускамъ.

— Е? — обади се единиятъ отъ другаритъ. — Ти казвашъ, че полето дава всичко каквото диришь. Поискай хлѣбъ де!

Не можехъ да му възразя, защото се усѣцахъ победень.

Гладътъ ни умори дотолкова, че почти не можехме да се движимъ.

— Хайде да спимъ тука, — рече единиятъ, като се спрѣ до синора на една пожъната нива.

— Нека да вървимъ! Може да видимъ нѣкое село.

И пакъ потеглихме. Сега вече краката ни едва се отлепяха отъ земята. Станаха тежки като отъ камъкъ.

— Стойте! — извика единиятъ отъ приятелитъ ми, като се загледа нейде въ дѣсно отъ пѣтя.

Ний се спрѣхме и видѣхме недалечъ всрѣдъ полето мъждукащо огънче.

Безъ да си кажемъ нѣщо, потеглихме нататъкъ. Вѣрата, че ще намѣримъ храна ни направи бодри. Ний почти тичахме.

Когато приближихме, видѣхме една чудна картина: циганска катуна.

Стара парцалива черга метната върху единъ забитъ прѣтъ образуваше колибата, а предъ нея се виждаше цѣлото циганско семейство.